

سکوت هرگز! بیانیه کانون نویسندگان ایران در سیزدهمین سالگرد قتل محمد مختاری و جعفر پوینده

حدیث طناب دار و آزادی از هر زبان و هر اندازه گفته شود نامکرر است. نیاز انسان است که آزادی خواهی چندان گسترش یابد و مخالفت با آزادی ستیزی به فرهنگی چنان ریشه دار بدل شود که هیچ نهاد و هیچ احدی به خود اجازه ندهد برای مخالف خویش کمترین محدودیتی ایجاد کند، چه رسد به آن که طناب به گردن اش اندازد و صدای اش را در گلو خفه سازد. یکی از هدف های مهم و اساسی کانون نویسندگان ایران از گرامی داشت هر ساله یاد و نام جان باختگان راه آزادی، محمد مختاری و جعفر پوینده، همین گسترش و تعمیق فرهنگ آزادی خواهی در جامعه استبدادزده ایران است. سکوت در مورد فاجعه پلشت و شنیعی چون قتل های سیاسی- عقیدتی پاییز ۱۳۷۷ و پیش از آن، دور از شأن آزادی خواهانه انسان است و مباد که چنین کنیم، حتی اگر اعتراض به آزادی گشتی برای ما بهایی گزاف داشته باشد، که تاکنون داشته است. منظور البته نه جنجال و هیاهو بلکه بیان حقیقت است، درست همان گونه که روی داده است

در این نکته هیچ تردیدی نیست که جعفر پوینده و محمد مختاری - اعضای فعال و خستگی ناپذیر کانون نویسندگان اما همین حقیقت ساده و روشن برای آن که به زبان در نیاید. ایران - در راه مبارزه برای آزادی بیان کشته شدند سپس دستخوش چه تحریف ها و پرده پوشی ها که نشد! نخست گفتند که اینان قربانی اختلافات داخلی خودشان شده اند بعد اعلام کردند که عده ای مأمور گفته شد کار صهیونیست ها بوده و عده ای از خارج کشور آمده و آن ها را کشته اند «خودسر» و «مسئولیت نانشناس» و «کج اندیش» به گردن مختاری و پوینده طناب انداخته و پروانه اسکندری و داریوش فروهر را کار داجین کرده اند. اما نگفتند چرا؟ قاتلانی که «خودسر» نامیده شده بودند در بازجویی ها مدعی شدند که دستور را اجرا کرده اند. از این مهم تر، رئیس وقت سازمان قضایی نیروهای مسلح - که رسیدگی به پرونده قتل ها به او سپرده شده بود - در یکی از مصاحبه های تلویزیونی خود اعلام کرد که قاتلان در مورد مقتولان ادعاهایی دارند که آن ها را باید بر اساس ماده ۲۲۶ قانون مجازات اسلامی اثبات کنند؛ سخنی دال بر این معنای آشکار که قاتلان ادعا کرده اند جان باختگان آذرماه ۱۳۷۷ شرعاً مستحق قتل بوده اند

بهرغم کوشش برای پرده پوشی و وارونه نمایی قتل های پاییز ۱۳۷۷ و با برملا شدن ده ها قتل سیاسی مشابه دیگر که پیش از آن تاریخ روی داده بود، سرانجام این واقعیت از پرده برون افتاد که حذف آزادی خواهان و مخالفان بدون دادرسی و دادگاه سیاستی کلان بوده که سال ها اجرا می شده است. در چنین شرایطی، نهادهای مسئول حکومت یا می بایست به صراحت از قاتلان دفاع می کردند، اقدام آنان را قانونی و شرعی اعلام می نمودند و حتی مورد تشویق قرار می دادند یا، علاوه بر محکومیت این اقدام به عنوان عملی آزادی ستیزانه و نه اقدامی که به نظام ضربه زده است، آن را ریشه یابی می کردند، مبنای اش را به نقد می کشیدند و تا حدّ به قول خودشان «جراحی این غده سرطانی» و دست کم الغای موادی قانونی چون ماده نام برده و نظایر آن - بر اساس مغایرت آشکارشان حتی با قانون اساسی خود جمهوری اسلامی - پیش می رفتند. این نهادها به هیچ یک از این دو کار دست نزدند و، به جای آن، به اعلام «خودسر» ی و «مسئولیت نانشناس» ی و «کج اندیش» ی عواملی صرفاً اجرایی و سپس محاکمه اینان در پشت درهای بسته به اتهام «که از پیش معلوم بود خانواده های جان باختگان از - فقط چهار قتل آذر ۱۳۷۷ و در نهایت صدور چند حکم قصاص خواست اجرای آن ها سر باز خواهند زد - و چندین حکم زندان برای عوامل دست چنم قتل ها بسنده کردند. این برخورد هیچ معنایی نداشت مگر پرهیز از رویارویی با واقعیت و در واقع پاک کردن صورت مسئله با هدف سرپوش گذاشتن بر محدودیت هر چه بیشتر آزادی از طریق کشتار آزاداندیشان و آزادی خواهان. واقعیت آن بود که طنابی که به گردن پوینده و مختاری انداخته شد برای خفه کردن صدای آزادی خواهانه آنان بود و، از همین رو، قاتلان نشان باید به اتهام سرکوب آزادی محاکمه می شدند و نه صرفاً به سبب ارتکاب قتل، آن هم فقط چهار قتل پاییز ۱۳۷۷ از میان سلسله قتل های سیاسی مشابه. اگر این گونه افراد به اتهام سرکوب آزادی محاکمه می شدند و نهادهای متبوع آنان نیز خود را در برابر تمامی قتل های سیاسی- عقیدتی پاسخگو و مسئول می دانستند، بی گمان جامعه اکنون شاهد تشدید سرکوب آزادی خواهان و حضور این همه فعال فرهنگی و اجتماعی و کارگری و سیاسی در زندان ها نبود

کانون نویسندگان ایران در سیزدهمین سالگرد قتل تبهکارانه محمد مختاری و جعفر پوینده ضمن گرامی داشت یاد عزیز اینجان باختگان راه آزادی، بار دیگر بر خواست خود مبنی بر ریشه یابی قتل آنان با هدف بیان بی کم و کاست حقیقت پای زمانی که همه آمران و می فشارد و شناسایی و محاکمه مسببان تمامی قتل های سیاسی- عقیدتی را خواستار است عاملان این قتل ها به اتهام آزادی گشتی و با چشم انداز پایان دادن به هر گونه قتل سیاسی- عقیدتی محاکمه و مجازات نشوند، این پرونده هم چنان مفتوح است

روز جمعه ۱۸ آذر ۱۳۹۰ ساعت ۲ بعد از ظهر در گورستان امامزاده طاهر کرج همراه با خانواده های محمد مختاری و جعفر پوینده مزار این عزیزان از دست رفته را گلباران می کنیم

کانون نویسندگان ایران
آذر ۱۳۹۰ ۱۶